

Santiago Roldán: "Aquesta tardor serà la més dura per a les obres olímpiques"

És un diplomàtic nomenat per Madrid per a controlar les obres olímpiques. A l'octubre farà un any que va arribar a Barcelona, nomenat president del Holding Olímpic i simbolitzant una aportació de milers de milions de l'estat per a les infraestructures de Barcelona. El Holding controla avui 150.000 milions en obres i té sota la seva responsabilitat l'Anella de Montjuïc, la Vila Olímpica, l'àrea de la Vall d'Hebron i alguns accessos. Santiago Roldán és un bon amic de l'alcalde Pasqual Maragall i de Narcís Serra, amb qui va coincidir quan tots tres eren catedràtics a l'Autònoma de Bellaterra. Va ser un dels fundadors del PSC i ara els Jocs l'han fet tornar a la seva ciutat adoptiva.

—*Com troba aquesta Barcelona del 1990?*
—Viu una època molt suggerent, plena de vitalitat. Quan vaig viure aquí eren uns anys de crisi, i a mi m'agrada molt més viure les situacions canviants d'una ciutat. Ara et trobes que s'obren botigues noves a cada cantonada.

—*Per als ciutadans tanta vitalitat es tradueix també en embussos per les obres...*

—Ja ho sé. Jo mateix m'he trobat moltes vegades atrapat en embussos que ocasionen les mateixes obres del Holding. El que em preocupa més és precisament aquesta tardor del 1990. Coincidiran les obres dels Cinturons i nosaltres considerem que seran els mesos en què caldrà tenir més paciència.

—*Una de les seves funcions era aconseguir unes millors relacions institucionals. ¿Està satisfet d'haver-ho aconseguit?*

—Vaig entendre i acceptar el

"El 1993 potser voldria prendre'm la vida amb una mica menys d'urgència i tornar a la Universitat"

52 anys. Catedràtic d'economia. Va donar classes a Bellaterra i va dirigir la Menéndez Pelayo. Des del 6-10-89 presideix el holding

repte de superar les dificultats i facilitar en la manera que em fos possible l'enteniment i la comprensió entre les institucions, una cosa que jo trobo fonamental per a portar endavant un projecte d'aquesta envergadura. A vegades, però, com a president del Holding, em deprimeix que no s'arribi a acords polítics sobre temes fonamentals, sobre obres que jo considero del tot imprescindibles. Se'm fa molt difícil d'entendre.

—*¿Com el van convèncer que tornés a Barcelona?*

—El ministre Solchaga va insistir, i lògicament el projecte era apassionant des del punt de vista professional, era molt difícil dir que no.

—*Vostè ha passat bastant desapercbut en les polèmiques que hi ha hagut relacionades amb projectes per als Jocs Olímpics. ¿Com s'ho fa?*

—Procuro mantenir les millors relacions amb el COOB, l'Ajuntament i la Generalitat, i el que prefereixo normalment és esperar que es prenguin decisions abans d'actuar, fugir de les dialèctiques. El cert és que crec que s'han anat resolent moltes coses en tot aquest temps.

—*¿Ha fet plans per al 1993?*

—No tinc temps. Maragall té una vitalitat enorme, sempre prepara nous projectes i per tant ens deixa poc temps per a desentendre'ns de la pàctica diària. Podria tornar a la Universitat, perquè a vegades val la pena prendre's la vida amb una mica menys d'urgències.

—*Vostè va viure molts anys a Sevilla. ¿Com veu aquesta ciutat de cara al seu compromís del 1992?*

—Crec que no es noten tant els canvis com a Barcelona, on és impossible que passin desapercbutos per als ciutadans. Les molèsties i els embussos, però, també són ben presents allà. És una cosa en comú amb Barcelona.

Gràcia olímpica

Després d'haver celebrat les seves festes, l'ex-vila de Gràcia es planteja avançar la Festa Major de l'any gloriós per fer-les coincidir amb els 15 dies dels Jocs i acollir així els espectadors olímpics perquè entenguin que d'alguna cosa més que de l'esport viuen els homes i les dones.

Sort que la Vila Olímpica cau una mica lluny, perquè els entrenadors olímpics no són massa partidaris del dopatge espontani al carrer.

Sud-àfrica ho intenta

Per a Barcelona no hi tenen res a fer, perquè se'ls fa boicot fins i tot als esportius que hi hagin competit, a Sud-àfrica. Però de cara al 1996 el país de l'apartheid vol rentar-se una mica més la cara i poder tornar als circuits internacionals de competició, i per tant als Jocs Olímpics.

¿Le carré d'or?

El diari francès *Liberation* ha dedicat un ampli suplement dedicat íntegrament a la ciutat de Barcelona. Recull la polèmica de la Sagrada Família i l'escultor Josep Maria Subirachs, però se centra sobretot en l'exposició del Modernisme "El Quadrat d'or", organitzada per l'Olimpíada Cultural. El periodista francès explica que no va trobar aquest nom a cap guia de la ciutat i conclou que "hi ha ciutats que canvien el seu centre històric i altres que se l'inventen. Barcelona respon al segon cas".